Κάλεσμα στη διαδήλωση της Δ.Ε.Θ : Μπροστά στην ιδιώτευση & στον φόβο, Κοινωνικοί – Συλλογικοί αγώνες & Συλλογικές δομές – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Υποσχέσεις, μεγάλα λόγια που θα ξεχαστούν σε λίγους μόλις μήνες όπως τα σκάνδαλα, δωράκια σε εφοπλιστές και μπατζανάκια, πολεμολαγνεία, παντού πρωτιές και νίκες του έθνους και της οικονομίας. Μια από τα ίδια ξανά.
Η φετινή συγκυρία της ετήσιας εξαγγελίας-προεκλογικής καμπάνιας της ΔΕΘ εντάσσεται σε μία συνθήκη κοινωνικής κονιοποίησης της υποτίμησης της καθημερινότητας αλλά και της ίδιας της αξίας της ζωής. Από τη μία μετράμε περισσότερους/ες από 10 νεκρούς/ές από τις πυρκαγιές του καλοκαιριού και από την άλλη ερχόμαστε ολοένα και πιο κοντά με τον ίδιο τον πόλεμο και τις συνέπειες του, όπως η αύξηση του κόστους βασικών αγαθών και της ενέργειας. Σε όλες τις περιπτώσεις, η κοινωνία είναι η μόνη χαμένη.

Η κοινωνία βιώνει μία μόνιμη συνθήκη ανασφάλειας, κρίσης και φόβου. Μία συνθήκη όπου καλείται να προσαρμοστεί στα απανωτά χτυπήματα που δέχεται, με μοναδικό στόχο να επιβιώσει. Ιδιαίτερα στην μετά-covid εποχή όλη η οικονομική, κοινωνική και πολιτική ζωή αποτελεί μία κατάσταση συνεχούς και έκτακτης ανάγκης και κρίσης. Η σταδιακά σταθερά αυξανόμενη υποτίμηση της ζωής (ακρίβεια, υγεία, κοινά αγαθά, εργασιακά, γυναικοκτονίες – έμφυλη βία, κρατικές δολοφονίες, καταστροφές) εισπράττεται με τη μορφή και τη δύναμη της συνήθειας. Βασικό

εργαλείο σε αυτήν την εγκαθίδρυση παίζει και η θανατοπολιτική και ρατσιστική ρητορική μίσους της Κυριαρχίας ως προς κοινωνικές ομάδες όπως οι μετανάστ(ρι)ες και οι Ρομά.

Καταλήγοντας στην διαρκή άνοδο της Ακροδεξιάς και σε βίαιες καταστάσεις κοινωνικού κανιβαλισμού, όπως παρατηρείται τελευταία και στη νεολαία. Κι εκεί, όμως, η Εξουσία επιβάλει ένα πλαίσιο αποκλειστικά ποινικοποίησης και αυστηροποίησης. Χωρίς καμία μέριμνα και ενημέρωση, με μόνο στόχο την ενοχοποίηση της κοινωνικής ομάδας, ενώ από μόνο του το γεγονός πως μιλάμε για παιδιά το κάνει αρκετά επικίνδυνο.

Έτσι, δημιουργείται ένας ανθρωπότυπος γεμάτος φόβο και καταπίεση με την αφαίρεση της ικανότητας να φανταστεί μια καλύτερη ή άλλη πραγματικότητα με διαφορετικά νοήματα – η ικανότητα να φανταστεί ότι μπορεί να υπάρξει επιλογή. Ένας ιδιώτης αποκομμένος από κάθε τι συλλογικό μέσα στο συνεχές άγχος, στην απογοήτευση και στην απομόνωση, με έναν ατομικιστικό τρόπο σκέψης – ο/η καθένας/μια για την πάρτη του/ης κι εν τέλει στην ματαίωση, ενσωματώνοντας ακόμα και χαρακτηριστικά τραύματος με μία μόνιμη κατάσταση ήττας ως προετοιμασία για τα επόμενα χτυπήματα. Αυτή η εσωτερίκευση μιας ήττας αποτυπώνεται, επίσης, κι εντός του ευρύτερου “κινηματικού” χώρου, μιας και είναι, είτε το επιδιώκει είτε όχι, συνεχώς σε άρρηκτη σχέση με την κοινωνία.

Γι’ αυτό οι απαντήσεις σε όλα όσα συμβαίνουν οφείλουν να παραμένουν συλλογικές. Η ίδια η ιδιώτευση και οι ατομικές λύσεις συμπαρασύρουν τον φόβο, την παραίτηση κι εν τέλει την απάθεια. Μπροστά στην εξατομίκευση της εποχής μας και του νεοφιλευθερισμού, να χτίσουμε τις συλλογικές διεκδικήσεις -ακηδεμόνευτες, χωρίς λογικές ανάθεσης και μαχητικές- και τις συλλογικές δομές -αυτοοργάνωσης, αλληλεγγύης, αντίστασης- στο εδώ και στο τώρα και πέρα από το υπάρχον. Για μία ζωή κι όχι επιβίωση που να αξίζει να βιωθεί. Γιατί ότι έχουμε είναι ο ένας την άλλη.

Κάλεσμα στη διαδήλωση της Δ.Ε.Θ.:

Σάββατο 05/09, 18:00, Καμάρα

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΙΠΟΤΑ,
ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΤΑ ΠΑΝΤΑ
ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΩΤΗΡΕΣ
ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Κρατικοποιούν Ιδιωτικοποιώντας – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Το κράτος αυτός ο μεγάλος άρπαγας με ένα νέο φιρμάνι-προσταγή υποτάσει τη διαχείριση του νερού στην εξουσία του, από τις τοπικότητες και τους Δήμους, και μετατρέπει το νερό από κοινό αγαθό σε κρατικό εμπόρευμα με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Καταργεί τις κατά τόπους ΔΕΥΑ τις εντάσει στην ΕΥΔΑΠ και ΕΥΑΘ απομακρύνοντας το νερό και τη διαχείρισή του απο την κοινωνία. Δεν είναι ότι πέφτουμε από τα σύννεφα στο άκουσμα του νέου νομοσχεδίου του ΥΠΕΝ για τους παρόχους υπηρεσιών ύδατος, όπου ουσιαστικά το κράτος κρατικοποιεί ιδιωτικοποιώντας περαιτέρω και αφαιρεί από τις τοπικές κοινωνίες τη διαχείριση των υδάτινων πόρων. Το ξέρουμε καλά, ότι ο κρατικός φιλελευθερισμός στοχεύει στο να ξεπουλήσει και να καταστρέψει ότι βρει μπροστά του, πόσο μάλλον στη δική μας περίπτωση, που πέρα από το ωμό κέρδος κυριαρχούν οι πελατειακές σχέσεις, οι εξυπηρετήσεις σε ημέτερους, η διαφθορά και οι απευθείας αναθέσεις σε κολλητούς και ολιγάρχες. Τόσο πολύ, μάλιστα, που έχουμε καταλήξει σαν κοινωνία να θεωρούμε όλα αυτά φυσιολογικά και στο άκουσμα κάθε νέου σκανδάλου ή κάποια νομοθεσίας που σφίγγει κι άλλο τον κλοιό γύρω μας να μένουμε απαθείς. Είναι

γνωστή και πάγια, επίσης, η τακτική όλων των κυβερνήσεων να «συζητούν» και να ψηφίζουν, εν μέσω καλοκαιρινής ραστώνης, με τη στρατηγική του κατεπείγοντος, ακριβώς εκείνα τα νομοσχέδια που θα προκαλούσαν έστω κάποιες αντιδράσεις εάν δημοσιοποιούνταν έγκαιρα και δημιουργούταν γύρω από αυτά ο απαραίτητος διάλογος και η ενημέρωση της κοινωνίας.
Η ακολουθία των γεγονότων μιλάει από μόνη της:

❗ Μάρτιος 2026: Η ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ μπαίνει στο μετοχολόγιο της ΕΥΔΑΠ μέσω της θυγατρικής Urban Services, αυξάνοντας μέσα σε δύο εβδομάδες το ποσοστό της από 9,71% σε 12,76% (με διάφορες πηγές να κάνουν λόγο πως ίσως να προσεγγίζει το 17%).

❗ Ιούλιος 2026: Η κυβέρνηση καταθέτει ένα νομοσχέδιο «κομμένο και ραμμένο» στα μέτρα των μετόχων. Μεγαλώνει την ΕΥΔΑΠ, χαρίζοντάς της δεκάδες χιλιάδες νέους πελάτες, νέα περιουσιακά στοιχεία και ακόμη μεγαλύτερο ρόλο στη διαχείριση του νερού.
Κάθε φορά που μιλούν για «εξορθολογισμό», εννοούν ιδιωτικοποίηση – όπως ακριβώς έγινε με τη ΔΕΗ. Με ξένα λεφτά, άλλωστε, όλοι μπορούμε να κάνουμε αναδιαρθρώσεις. Το Κράτος αναλαμβάνει να καλύψει τα χρέη(δλδ εμείς) των ΔΕΥΑ που συγχωνεύονται, ώστε η ΕΥΔΑΠ να τις παραλάβει οικονομικά «καθαρές». Πιο συγκεκριμένα από το Δημόσιο αναλαμβάνει τουλάχιστον 34,5 εκατομμύρια ευρώ από συνολικές οφειλές 40,6 εκατομμυρίων ευρώ. Και φυσικά, δεν λείπουν τα γνώριμα πρόσωπα. Στο Δ.Σ. της ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ συμμετέχει ο Γιώργος Βερνίκος, πεθερός του Υπουργού Εξωτερικών Γιώργου Γεραπετρίτη. Ο ιδιώτης μπαίνει, η εταιρεία γιγαντώνεται με νόμο, κι ο λογαριασμός περνάει πρώτα στον φορολογούμενο και μετά στον καταναλωτή. Εύλογα γεννάται το ερώτημα: ποιος τελικά ωφελείται από αυτή τη μεταρρύθμιση;
Παράλληλα, όμως, το ζήτημα δεν αφορά μόνο το οικονομικό μοντέλο διαχείρισης του νερού, αλλά και το ποιος θα έχει τον έλεγχο πάνω σε αυτό. Η μεταφορά αρμοδιοτήτων από εκατοντάδες μικρότερους φορείς ύδρευσης σε μεγαλύτερους οργανισμούς όπως η ΕΥΔΑΠ και η ΕΥΑΘ σημαίνει ουσιαστικά μια μεγάλη αλλαγή στη σχέση ανάμεσα στις τοπικές κοινωνίες και στη διαχείριση ενός βασικού δημόσιου αγαθού, όπου, ουσιαστικά, αφαιρεί τον έλεγχο από τις σε ανώνυμες εταιρείες. Δήμοι και εργαζόμενοι στις ΔΕΥΑ έχουν εκφράσει την αντίθεσή τους, υποστηρίζοντας ότι η συγκέντρωση αυτή μπορεί να απομακρύνει τις αποφάσεις από την τοπική κοινωνία και να περιορίσει τον άμεσο κοινωνικό έλεγχο πάνω στο νερό. Αντί να ενισχυθούν οι υπάρχουσες δομές με

προσωπικό, πόρους και υποδομές, επιλέγεται η συγκέντρωση σε λίγους μεγάλους οργανισμούς με μια εντελώς χρηματιστηριακή λογική λειτουργίας.
Ας μην ξεχνάμε ότι το νερό έχει ήδη μετατραπεί σε εμπορεύσιμο και χρηματιστηριακό προϊόν από την εισαγωγή της ΕΥΔΑΠ στο Χρηματιστήριο το 2000 και τη μεταβίβασή της στο Υπερταμείο όπως έγινε αργοτερα και με την ΕΥΑΘ. Λέγαμε κάποτε, πως στο μέλλον οι πόλεμοι θα γίνονται για το νερό. Πώς να μη γίνουν, όταν ένα θεμελιώδες δημόσιο αγαθό μετατρέπεται ολοένα και περισσότερο σε επενδυτικό προϊόν, την ίδια στιγμή που η κλιματική κρίση εντείνει τη λειψυδρία σε όλο και περισσότερες περιοχές του πλανήτη; Και εδώ βρίσκεται ίσως το μεγαλύτερο πολιτικό ερώτημα: όταν η λειψυδρία χρησιμοποιείται ως επιχείρημα για την ανάγκη νέων μεγάλων έργων και αλλαγών στη διαχείριση του νερού, ποιος αποφασίζει τελικά για το μέλλον αυτού του αγαθού; Οι τοπικές κοινωνίες που ζουν τις συνέπειες ή μεγάλοι οργανισμοί και κεντρικοί μηχανισμοί που σχεδιάζουν τη διαχείριση σε εθνικό επίπεδο χωρίς να λογαριάζουν τις συνέπειες πάνω στο φυσικό πλούτο κάθε περιοχής;
Την ίδια στιγμή, το νομοσχέδιο θεσπίζει fast-track περιβαλλοντικές αδειοδοτήσεις για έργα λειψυδρίας, ανοίγοντας ξανά την όρεξη για την εκτροπή του Αχελώου. Δεν πρόκειται απλώς για θεωρητικές διακηρύξεις, αλλά για τη μεθοδευμένη επαναφορά του σχεδίου. Με αφορμή την κλιματική κρίση και τις εκθέσεις παραγγελίας πολυεθνικών, όπως η ολλανδική εταιρεία HVA, επικαλούνται την αντιμετώπιση της ξηρασίας για να δικαιολογήσουν τη μεταφορά έως και 300 εκατομμυρίων κυβικών μέτρων νερού ετησίως. Ξεχνούν όμως να πουν ότι σε αυτή την ξηρασία οδηγηθήκαμε από τις δικές τους καταστροφικές πολιτικές δεκαετιών στον θεσσαλικό κάμπο, όπου η αλόγιστη εξάντληση των υπόγειων υδάτων και η επιβολή εντατικών, υδροβόρων καλλιεργειών –όπως το βαμβάκι– διέλυσαν τον υδροφόρο ορίζοντα. Στο όνομα αυτής της έκτακτης ανάγκης που οι ίδιοι δημιούργησαν, επιχειρούν τώρα να ξεθάψουν τα ημιτελή εργοτάξια στη Συκιά, ενώ η διαχείριση παραδίδεται στην ανώνυμη εταιρεία «ΟΔΥΘ Α.Ε.». Παρακάμπτοντας ξεδιάντροπα τις έξι αλλεπάλληλες ακυρωτικές αποφάσεις του ΣτΕ, το κράτος και τα επιχειρηματικά συμφέροντα επιχειρούν να νομιμοποιήσουν ένα διαρκές περιβαλλοντικό έγκλημα, μετατρέποντας τις λεκάνες απορροής σε πεδίο κερδοσκοπίας. Στο στόχαστρο βρίσκεται και η Ευρυτανία με το «Σχέδιο Εύρυτος»: ένα φαραωνικό έργο 750 εκατομμυρίων ευρώ

(από 550 εκατ. του αρχικού σχεδιασμού) για τη μεταφορά υδάτων από τους παραποτάμους του Αχελώου προς την Αττική. Και το πιο προκλητικό; Για να γίνει αυτό, οι τροποποιήσεις στα Σχέδια Διαχείρισης Λεκανών Απορροής θα εγκρίνονται πλέον απλά με μια υπουργική απόφαση.

Σοβαρά ερωτήματα προκαλεί και η ίδια η κοινοβουλευτική διαδικασία: παρότι η ΡΑΑΕΥ αποκτά κομβικό ρυθμιστικό ρόλο, δεν κλήθηκε καν να τοποθετηθεί στην ακρόαση των φορέων στη Βουλή. Αν αγνοείται ακόμα και ο φορέας που καλείται να εφαρμόσει το νέο πλαίσιο, η δημόσια διαβούλευση μετατρέπεται σε προσχηματική διαδικασία. Έτσι, οι αντιδράσεις ξεπερνούν τον απλό φόβο της ιδιωτικοποίησης και αγγίζουν την ουσία του μοντέλου διαχείρισης: το αν το νερό θα παραμείνει ένα αγαθό υπό δημόσιο και κοινωνικό έλεγχο ή αν θα μετατραπεί σταδιακά σε μια υπηρεσία υποταγμένη στην οικονομική αποδοτικότητα και την εταιρική λογική.

Απέναντι σε αυτό, η κυβέρνηση επικαλείται τον κατακερματισμό των περισσότερων από 700 τοπικών φορέων ύδρευσης για να δικαιολογήσει τη συγκέντρωση των υποδομών στην ΕΥΔΑΠ, την ΕΥΑΘ και τη ΡΑΑΕΥ. Εδώ όμως βρίσκεται και η πολιτική διαφωνία. Όταν η διαχείριση περνά σε ανώνυμες εταιρείες και εποπτεύεται από μια Αρχή σχεδιασμένη για αγορές δικτύων, το νερό απομακρύνεται οριστικά από τις τοπικές κοινωνίες. Όσο κι αν η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι «δεν ιδιωτικοποιείται το νερό», η γιγάντωση των εταιρειών και η εμπορευματοποίηση του αγαθού τη διαψεύδουν – και απέναντι σε αυτό το σχέδιο, η κοινωνία και τα κινήματα θα δώσουν ξανά τους αγώνες που χρειάζεται.

ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΡΟ ΕΧΟΥΜΕ ΠΑΡΕΙ ΘΕΣΗ

Το νερό είναι κοινό αγαθό και μόνο η κοινωνία μπορεί να αποφασίζει για αυτό.

- 💧 Αμεσοδημοκρατική Διαχείριση
- 💧 Ελεύθερη Πρόσβαση
- 💧 Κοινωνικός Έλεγχος

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

* *Παλιότερη, αλλά επίκαιρη αφίσα του δικτύου αυτόνομων συνελεύσεων της ΑΚ, που κολλήθηκε πανελλαδικά για το ζήτημα του νερού*

Δουλειά δεν είχε ο διάολος…. – Αντιεξουσιαστική Κίνηση στα Χανιά

Ακόμα ένα ελληνικό καλοκαίρι. Ο ήλιος καίει τα εργοτάξια, τα ξενοδοχεία, τα χωράφια, τις βιοτεχνίες, τις φυλακές και τα στρατόπεδα.

Στο Άργος, οι μπάτσοι δολοφονούν 20χρονο με 7 σφαίρες, οι 3 στο κεφάλι. Είχε πάει για μπάνιο αλλά είχε ξεχάσει το δίπλωμα του. Στο σήμα τους φοβήθηκε και δεν σταμάτησε. Ακολούθησε καταδίωξη, στην προσπάθειά του να ξεφύγει βγήκε από τ' αμάξι κι έτρεξε, και την στιγμή που σκαρφάλωνε μια μάντρα, οι μπάτσοι αδειάζουν τα πιστόλια πάνω του. Δεκατρείς φορές πυροβόλησαν στο ψαχνό – σαν κυνηγοί που όλο το κυνήγι τους αξίζει για κείνη ακριβώς τη στιγμή που κορυφώνεται η ικανοποίησή τους με την ακινητοποίηση του θηράματος, βρίσκοντας στόχο. Σαν να μην είχαν άνθρωπο απέναντί τους, σαν να μην είναι οι ίδιοι κρατικοί λειτουργοί (ή όπως αλλιώς θεωρούν τους εαυτούς τους όταν βγάζουν τη στολή για να παραστήσουν τους ανθρώπους στους οικείους τους), σαν να μην υπόκεινται σε ανθρώπινους ή έστω θεϊκούς νόμους, σκότωσαν για την "χαρά" του κυνηγιού, ένα άοπλο παιδί.

Στην Λάρισα, σε μια πρόχειρα διαμορφωμένη αίθουσα στα ΤΕΙ με ανεπαρκή κλιματισμό, η δίκη των Τεμπών συνεχίζεται. Με χίλια δικανικά προσκόμματα, σε μια επιμελώς οργανωμένη συνθήκη υλικοτεχνικής ανοργανωσιάς, για να εξουθενώσει τους συγγενείς και το όποιο κοινό θα επιθυμούσε να παραβρεθεί εκεί για να τους στηρίξει. Η δίκη καλύπτεται χλιαρά στις στήλες των εφημερίδων που περιμένουν μάταια να διαβαστούν, καθώς πλέον, με την πάροδο τόσων χρόνων και τον διαρκή μιθριδατισμό της κοινωνίας απέναντι στην αθλιότητα, το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης ανανεώνεται μονάχα από τις κουτσομπολίστικης υφής εντάσεις μεταξύ δικηγόρων και συγγενών. Και το έγκλημα της

υποστελέχωσης και της υποχρηματοδότησης που “έφαγε” τους αυτοματισμούς και τα συστήματα ασφαλείας στο βωμό της κερδοφορίας μετόχων και εταίρων, έχει σχεδόν εξαφανιστεί από το δημόσιο λόγο, κι ας είναι αυτοί που το διέπραξαν οι κύριοι υπεύθυνοι για τον φόνο 57 ανθρώπων. Όμως στην θεσσαλία το κοινωνικό τραύμα καίει και θα καίει, σταθερά και αμείωτα, εκεί ο αγώνας για το δίκαιο συνεχίζεται και η απώλεια της εμπιστοσύνης είναι οριστική.

Στην Αθήνα, ο Άρειος Πάγος δέχεται κάποιες χαλαρές πιέσεις αυτό το καλοκαίρι γύρω από την υπόθεση των υποκλοπών, καθώς διαφαίνονται πλέον οι τρόποι που το κατασκοπευτικό υλικό αγοράστηκε και χρησιμοποιήθηκε στην Ελλάδα. Στην νέα αντίληψη για το κράτος δικαίου θεμελιώνεται το δικαίωμα και η ελευθερία των αρχηγών του κράτους να παρακολουθούν όποιον θέλουν, όποτε θέλουν, χωρίς νομικούς φραγμούς και κανόνες, χωρίς λογοδοσία. Και αυτή η υπόθεση φαίνεται να περνάει στα ψιλά, παρά το ότι ο Μεγάλος Αδερφός και αγαπημένος ανιψιός του πρωθυπουργού φιλοτεχνεί απροκάλυπτα το προφίλ του μαφιόζου εκβιαστή. Στην εποχή όμως (με την ιστορική έννοια) που οι πάντες εκχωρούν οικειοθελώς και μανιωδώς στη δημόσια σφαίρα και τις πιο ιδιωτικές τους στιγμές, προφανώς δυσκολεύονται να αντιληφθούν τη διαφορά και την σκοπιμότητα του να σε παρακολουθούν. Σίγουρα ο Τζορτζ Όργουελ δεν το είδε αυτό να έρχεται, στο “1984”. Ούτε ο Νίξον το 1973…

Σε προάστιο της θεσσαλονίκης κάηκε ζωντανό παιδί 12 χρονών μέσα στο καμένο σπίτι του, προσπαθώντας να γλιτώσει από πυρκαγιά που είχε ξεσπάσει, όχι σε κάποιο απρόσιτο και δύσβατο κορφοβούνι, αλλά κυριολεκτικά μερικά χιλιόμετρα από το κέντρο της “συμπρωτεύουσας”. Έξω από το σπίτι του κάηκε και ο πατέρας που προσπαθούσε να το σώσει, ενώ το παιδάκι βρέθηκε απανθρακωμένο μέσα σε μια ντουλάπα. Το καλοκαίρι, ως γνωστόν, είναι ιδανικό για πυρκαγιές, εμπρησμούς και πυρομανείς, ίσως γι’ αυτό και η τραγωδία ξεχάστηκε κυριολεκτικά την επόμενη μέρα.

Το ελληνικό καλοκαίρι είναι γενικώς μια καλή εποχή. Καλή για

την ανασφάλιστη, απορυθμισμένη και φτηνή εργασία, καλή για να περνάνε νομοσχέδια χωρίς κοινωνική διαβούλευση, καθώς επίσης και για συγκαλύψεις ειδεχθών εγκλημάτων κι εγκληματιών, εκείνων που συγκαταλέγονται στην καλή πελατεία των εκάστοτε ομάδων εξουσίας και συμφερόντων. Πρώτοι-πρώτοι στη λίστα οι βιομήχανοι, ξενοδόχοι και εργολάβοι που στα μπουρδέλα τους εργαζόμενος κόσμος καίγεται, ανατινάσσεται, καταπλακώνεται, κεραυνοβολείται, ασφυκτιά και πνίγεται από δηλητήρια. Στον Ασπρόπυργο πριν λίγες μέρες, σε μονάδα ανακύκλωσης, παραλίγο να έχουμε νέα "Βιολάντα". Με 10 πολυτραυματίες και έναν νεκρό εργάτη, η διαφορά έγκειται μονάχα στο ότι το θερινό mood της επικαιρότητας είναι γαλαντόμο σε κατά συρροήν απόπειρες δολοφονιών, άπαξ και είναι εργατικές.

…….

Ειδικώς λοιπόν, το καλοκαίρι είναι μια καλή εποχή για μαλάκες και δολοφόνους, ιδιαιτέρως όμως το φετινό, που έχει και προεκλογικό άρωμα. Οι δημοσκοπήσεις πρέπει να τονωθούν. Και εφόσον η άκρα δεξιά δίνει τον τόνο, πρέπει να τονωθούν με την πάταξη της τρομοκρατίας ή του αντάρτικου πόλης ή όσων τέλος πάντων, αν και ενήλικες, παίζουν με τη φωτιά. Δεν έχει σημασία ποιον θα πιάσουν οι μπάτσοι, αρκεί να πιάσουν κάποιον. Να τον περιφέρουν ως τρόπαιο τουλάχιστον μέχρι τις εκλογές. Και μετά βλέπουμε.

Στην Θεσσαλονίκη κάποιοι την νύχτα βάλανε φωτιά σε ΙΧ ανθυποστελεχών της ΝΔ μέσα σε πυλωτές πολυκατοικιών. Κάποιοι προέβησαν σε πρακτικές του ακροδεξιού παρακράτους και της μαφίας και σκότωσαν κατά λάθος μια ηλικιωμένη γυναίκα, μητέρα ενός εκ των εν λόγω στελεχών, στο σπίτι της. (Το παρακράτος και η μαφία είναι που χτυπάνε στα σπίτια των αντιπάλων. Που προσβάλλουν αυτό που λέμε οικογενειακή εστία, τρομοκρατώντας τα παιδιά και τους γερόντους των εχθρών τους. Αν και, τουλάχιστον στον κόσμο των μαφιόζων, οι "παράπλευρες απώλειες" δεν επιτρέπονται ως ενδεχόμενο ρίσκο).

Το κράτος των δολοφόνων λέει πως αυτοί οι κάποιοι το έκαναν

στο όνομα της αντιεξουσίας και ύστερα λέει πως τους έπιασε. Εδώ, η επικαιρότητα αν και θερινή θα είναι αμείλικτη, διότι η νεκρή είναι τώρα "δική" τους και οι δολοφόνοι των "άλλων". Η τρομολαγνεία θα βαρέσει κόκκινο, το αίτημα για ασφάλεια θα εμπεδωθεί ως κυρίαρχο και θα τροφοδοτείται σταθερά για μήνες με συλλήψεις, ανακρίσεις, αστυνομικές επιχειρήσεις και ωμή καταστολή εναντίον ενός σχηματοποιημένου εσωτερικού εχθρού, ο οποίος θα βαρύνεται συλλογικά με την ευθύνη των εμπρησμών και της δολοφονίας. Ο απώτερος σκοπός, το ξεκαθάρισμα των ιστορικών λογαριασμών με τον τελευταίο μεγάλο ιδεολογικό αντίπαλο που δεν έχει ακόμα ξεπουληθεί στις ελίτ: την αντιεξουσία.

Θα περιμέναμε λοιπόν ότι οι εμπρηστικές επιθέσεις της Σαλονίκης θα αρκούσαν για το κράτος των δολοφόνων προκειμένου να αναπαραχθεί εκλογικά, συμψηφίζοντας τα εγκλήματά του με εκείνο των "κάποιων". Αμ δε! Διότι προφανώς μια νεκρή δεν φτάνει για να πάει στις εκλογές η συμμορία. Και ελλείψει άλλων (και παρά το ότι ο ίδιος δεν είναι αιρετός για να αγχώνεται), ο αρχιερέας της προβοκάτσιας Χρυσοχοϊδης, κοτσάρει τον εμπρησμό της Marfin δίπλα σε κείνον της Νέστορα, σαν να πρόκειται για 2 αλληλένδετες υποθέσεις με κοινούς υπόπτους και ηθικό αυτουργό έναν ολόκληρο πολιτικό χώρο. Μετά από 16 χρόνια, κι ύστερα από 2 απόπειρες αποτυχημένων "εξιχνιάσεων" (πάλι επί των ημερών του), οι αρχές δηλώνουν με τα χίλια στόματα των πληρωμένων γραφίδων ότι βρήκανε -ξανά- τους δολοφόνους της Marfin!

Και όπως ομάδα που κερδάει δεν την αλλάζεις, έτσι κι ο Χρυσοχουντίδης τώρα που βρήκε παπά, θα θάψει και πέντ-έξι. Όπως του έκατσε τότε η μπόμπα που έσκασε στα χέρια της 17Ν το 2002, έτσι και τώρα, με το κουρελόχαρτο που συνιστά την δικογραφία υπ' αριθμόν 3 για την Μαρφίν, συλλαμβάνει ανθρώπους με μοναδικό κριτήριο την (κάποτε) ένταξή τους στον αντιεξουσιαστικό χώρο και την τότε παρουσία τους σε μια διαδήλωση μισού εκατομμυρίου ανθρώπων. Μια δικογραφία που εδράζεται πάνω σε ένα ανώνυμο μέηλ, το οποίο αρχίζει με τη

φράση «Σκέφτηκα πάρα πολύ κ. εισαγγελέα να στείλω αυτή την επιστολή….» και καταλήγει με την ευχή το ελληνικό FBI να αποδειχθεί αντάξιο των προσδοκιών, ενώ ενδιάμεσα κατονομάζει 7 άτομα – εκ των οποίων το ένα βρισκόταν τότε στη φυλακή!

Λίγες μέρες μετά την τραγική εμπρηστική επίθεση στη Θεσσαλονίκη και μία μέρα μόνο μετά την εκτέλεση του Θοδωρή στο Άργος από τους ανισόρροπους των ΟΠΚΕ, η αδιανόητη τριπλή δολοφονία που κατήντησε πασπαρτού ad hominem επιχείρημα στο στόμα κάθε γλοιώδη απολογητή των κρατικών και εταιρικών εγκλημάτων (και μοιραία έθαψε κάθε προοπτική κινηματικής αντίδρασης στην ακραία νεοφιλελεύθερη επίθεση της τότε μνημονιακής συνθήκης), εργαλειοποιείται για ακόμη μια φορά προς πολιτική εκμετάλλευση.

Για την ιστορία, ανάλογη βαρύτητα είχαν και οι 2 προηγούμενες δικογραφίες, το 2011 και 2020, οι οποίες έσυραν σε πολυετή καφκική ταλαιπωρία των τότε εμπλεκομένων, με συλλήψεις, προφυλακίσεις και δίκες, ως την τελική αθώωσή τους. Ανώνυμο "σημείωμα" και ανώνυμο τηλεφώνημα, αντίστοιχα, για να εργαλειοποιηθεί ο πόνος των συγγενών και το αίτημα για δικαιοσύνη, σε αισχρή προπαγάνδα.

…….

Και στα Χανιά είναι πολύ ωραίο το καλοκαίρι. Αεροπλάνα πολεμικά ταξιδεύουν για τα μέτωπα του κόσμου, υποβρύχια αλωνίζουν, drones ξεβράζονται. Τα αφεντικά γκρινιάζουν για την σεζόν, ανήλικοι δουλεύουν νυχθημερόν σε γάμους, τα εργατικά ατυχήματα αυξάνονται, κάποιοι (άγνωστο ποιοι) αποφασίζουν να τονώσουν λίγο ακόμα (λες και το χρειαζότανε) την προεκλογική καμπάνια της ΝΔ, γράφοντας στα γραφεία της Βολουδάκη συνθήματα για γκαζάκια σε σπίτια με Α σε κύκλο. Υπουργός του κράτους των δολοφόνων (όχι αυτή εν προκειμένω) έσπευσε να μας πει ότι ξέρει ποιος το έκανε: η κατάληψη Rosa Nera.

Και να που ο Χρυσοχουντίδης (ε ναι!) πιάστηκε να λέει κάτι που ξέρουμε σίγουρα ότι είναι ψέμα (όχι πως το χρειαζόμασταν). Όχι

φυσικά επειδή γνωρίζουμε τους κάποιους. (Ούτε πιστεύουμε ότι θα μάθουμε ποτέ, παρά το ότι απειλούνται με συλλήψεις άσχετοι για την δική τους πράξη, για την οποίαν επομένως θα όφειλαν να αναλάβουν κάπως την ευθύνη, έτσι ώστε να την αποσείσουν από αυτούς και αυτές που δεν την έχουν – εάν, λέμε αν, αυτοί οι κάποιοι όντως ιδεολογικά φέρνουν κάτι από το Α σε κύκλο). Απλά, στην πόλη αυτή λίγα πράματα έχουν μείνει σταθερά και αναγνωρίσιμα τα τελευταία 20 τόσα χρόνια, και ένα από αυτά είναι η υπογραφή της Rosa Nera κάτω από τα συνθήματα και εν γένει τον λόγο της.

Ιούλης 2026,
Αντιεξουσιαστική Κίνηση στα Χανιά

ak_chania@riseup.net

20αχρονος εγκεφαλικά νεκρός από σφαίρα μπατσου – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Το κράτος, για μια ακόμα φορά, με το εκτελεστικό του όργανο, την αστυνομία, δείχνει το πραγματικό πρόσωπο της εξουσίας και διατρανώνει το δικαίωμά του να αποφασίζει για τη ζωή και το θάνατο. Στο Άργος μια ακόμα δολοφονία ενός άοπλου ανθρώπου, γιατί δεν σταμάτησε σε τυχαίο έλεγχο, έρχεται να προστεθεί στη λίστα, που όλο και μεγαλώνει.

Οι μπάτσοι, με την κάλυψη του κράτους, γίνονται δολοφόνοι στο δρόμο, βιαστές σε Αστυνομικά Τμήματα, βασανιστές και εκτελεστές μεταναστών στα Κέντρα Διοικητικής Κράτησης,

γίνονται ντίλερς, προαγωγοί, «νονοί» της νύχτας, κακοποιητές στα ίδια τους τα σπίτια. Δολοφόνοι και βασανιστές με νόμιμη άδεια οπλοφορίας που θα αθωωθούν στις ΕΔΕ ή στο δικαστήριο, φορτώνοντας τα θύματα με ψεύτικα επιβαρυντικά στοιχεία.

Το κράτος θα προετοιμάσει τη δολοφονία, θέτοντας στο περιθώριο ολόκληρες ομάδες ανθρώπων, δημιουργώντας ακούραστα τον «εσωτερικό εχθρό», τον αποδιοπομπαίο τράγο και φυσικά ενισχύοντας μέρα τη μέρα την αίσθηση της αστυνομίας πως έχει την απόλυτη εξουσία, πως ό,τι και να γίνει θα μείνει ατιμώρητη. Και η αστυνομία ως άτυπος δικαστής, με δίψα για την ηδονή της επιβολής ισχύος, θα έρθει να εκτελέσει την απόφαση του ποια ζωή είναι άξια να βιωθεί ή όχι.

Μικροπαραβάτες, μετανάστες, ρομά, γυναίκες, ΛΟΑΤΚΙ, όποιος και όποια αντιστέκεται, όποιος αμφισβητεί την εξουσία τους, οποιοσδήποτε με «μη κανονική» συμπεριφορά ή αντίδραση, ακόμα κι αν αφορά άτομα στο φάσμα του αυτισμού, όπως ο εικοσάχρονος, οποιοσδήποτε από εμάς δεν υπακούσει, όλοι δυνητικά θύματα. Όπως έχει συμβεί τόσες φορές με τις δολοφονίες του Κώστα Μανιουδάκη, του Νίκου Σαμπάνη, του Κώστα Φραγκούλη, του Χρήστου Μιχαλόπουλου και πολλών ακόμη. Και το κράτος, για να φροντίσει το πιο πιστό και το πιο χρήσιμο σκυλί του, θα φροντίσει να γυρίσει το βλέμμα αλλού ή να το επιβραβεύσει.

Η δολοφονία στο Άργος δεν είναι η πρώτη, η πρακτική είναι γνωστή, όπως είναι και το σύνθημα:
Στην Ελλάδα και παντού: ΜΓΔ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Από τη Νάρτα ως την Αθήνα η γη, το νερό και η ζωή δεν περιφράσσονται! – Ε.Κ.Χ. Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης

Τις τελευταίες εβδομάδες στην Αλβανία εξελίσσεται ένας από τους σημαντικότερους κοινωνικούς και περιβαλλοντικούς αγώνες των τελευταίων χρόνων στα Βαλκάνια. Αφορμή στάθηκε η διεθνής τουριστική επένδυση-μαμούθ στην περιοχή της Βιόσα-Νάρτα και στο νησί Σαζάν. Το σχέδιο συνδέεται με επιχειρηματικά σχήματα γύρω από τον Τζάρεντ Κούσνερ και την Ιβάνκα Τραμπ και παρουσιάζεται από την αλβανική κυβέρνηση ως «ανάπτυξη», «τουριστική αναβάθμιση» και «στρατηγική επένδυση». Για την κοινωνία που βγήκε στον δρόμο όμως πρόκειται για απόπειρα αρπαγής δημόσιας και προστατευόμενης γης, για οικολογική καταστροφή, για ιδιωτικοποίηση ακτών, για ακόμη ένα επεισόδιο όπου οι κρατικές πολιτικές-οι επιχειρηματικοί σχεδιασμοί- οι ξένοι επενδυτές-οι ντόπιες ελίτ κινούνται στην ίδια κατεύθυνση αδιαφορώντας για τις κοινωνικές ανάγκες.

Η περιοχή Βιόσα-Νάρτα είναι προστατευόμενο οικοσύστημα με λιμνοθάλασσες, αμμόλοφους, μεταναστευτικά πουλιά, φλαμίνγκο, θαλάσσιες χελώνες και μεσογειακές φώκιες. Σύμφωνα με οικολογικές αναφορές στην περιοχή καταγράφονται περίπου 3.000 φλαμίνγκο, πάνω από 200 είδη πουλιών, καθώς και 197 τετραγωνικά χιλιόμετρα προστατευόμενης φυσικής έκτασης.

Η υπόθεση δεν ξεκίνησε από το πουθενά. Το 2024 η αλβανική βουλή τροποποίησε το νομικό πλαίσιο για τις προστατευόμενες περιοχές ανοίγοντας τον δρόμο για τουριστικές αναπτύξεις μέσα σε ζώνες που μέχρι τότε θεωρούνταν απαγορευμένες για τέτοιου τύπου παρεμβάσεις. Σύμφωνα με αναλύσεις και περιβαλλοντικές οργανώσεις ο νόμος 21/2024 αποδυνάμωσε τις προστασίες και επέτρεψε να μπει η λογική του resort και της εξόρυξης εκεί

όπου πριν υπήρχε θεσμική προστασία της φύσης.

Στα τέλη Απριλίου και μέσα στον Μάιο του 2026 μηχανήματα και φράχτες εμφανίστηκαν στην περιοχή. Στις 23 Μαΐου ξεκίνησαν οι πρώτες αντιδράσεις κατοίκων και περιβαλλοντικών ακτιβιστών ενάντια στην περίφραξη της παραλίας Pishë-Poro στη Ζβέρνετς. Στις 30 Μαΐου η σύγκρουση οξύνθηκε όταν ιδιωτική ασφάλεια επιτέθηκε και ακινητοποίησε διαδηλωτή ενώ η κρατική αστυνομία ήταν παρούσα και δεν παρενέβη. Από εκείνη τη στιγμή γεννήθηκε αυτό που σήμερα ονομάζεται Flamingo Revolution, η «Επανάσταση των Φλαμίνγκο». Το φλαμίνγκο έγινε σύμβολο όχι επειδή το κίνημα περιορίζεται σε μια ρομαντική υπεράσπιση της άγριας ζωής αλλά επειδή συμπυκνώνει μια βαθύτερη αλήθεια, όταν το κράτος παραδίδει προστατευόμενα οικοσυστήματα σε επενδυτές δεν πουλά μόνο χώμα και νερό. Πουλά τη μνήμη, την κοινότητα, την πρόσβαση, το μέλλον, τη δυνατότητα των ανθρώπων να αποφασίζουν για τον τόπο τους.

Οι κινητοποιήσεις ξεπέρασαν το στενό περιβαλλοντικό πλαίσιο και απλώθηκαν γρήγορα στα Τίρανα και σε άλλες πόλεις, αλλά και στη διασπορά. Δεν πρόκειται μόνο για αντίθεση σε περιβαλλοντικό ζήτημα. Πρόκειται για απόρριψη ενός μοντέλου εξουσίας όπου οι κυβερνήσεις αλλάζουν νόμους, οι επιχειρηματίες κερδίζουν γη, οι άνθρωποι καλούνται να αποδεχθούν ως «πρόοδο» την ίδια τους την εκτόπιση. Η πολιτική ουσία του κινήματος είναι ότι δεν στρέφεται μόνο ενάντια στον Έντι Ράμα και την κυβέρνησή του. Στρέφεται συνολικά ενάντια σε ένα πολιτικό και οικονομικό καθεστώς τριών δεκαετιών: πελατειακό κράτος, διαφθορά, ολιγαρχική ανάπτυξη, ιδιωτικοποίηση δημόσιων αγαθών, καταστολή, μετανάστευση, λεηλασία της γης. Οι κινητοποιήσεις στοχεύουν τόσο την κυβέρνηση όσο και την κυρίαρχη αντιπολίτευση εκφράζοντας μια βαθιά κρίση πολιτικής εκπροσώπησης και αμφισβητώντας το κοινωνικοοικονομικό μοντέλο που διαμορφώθηκε στην Αλβανία μετά το 1991.

Αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία για εμάς. Δεν βλέπουμε τέτοιους αγώνες σαν σαν εξωτερική υπόθεση μιας γειτονικής χώρας. Τους

βλέπουμε ως κομμάτι ενός κοινού μετώπου ενάντια στην περίφραξη της ζωής. Από τις παραλίες της Αλβανίας μέχρι τα βουνά, τις πόλεις, τις πλατείες και τους ελεύθερους χώρους στην Ελλάδα, το ερώτημα είναι το ίδιο: θα αποφασίζουν οι κάτοικοι και οι κοινότητες για τους τόπους τους ή θα αποφασίζουν κυβερνήσεις, επενδυτικά funds και εργολάβοι;

Η πορεία της 20ής Ιουνίου 2026 στα Τίρανα ήταν σημείο καμπής. Χιλιάδες άνθρωποι μαζί με κομμάτια της αλβανικής διασποράς από πολλές χώρες κατέβηκαν στη λεωφόρο Dëshmorët e Kombit. Η διαδήλωση δεν ήταν απλώς μεγάλη αριθμητικά ήταν πολιτικά πυκνή. Το σύνθημα δεν ήταν μόνο «να σωθεί η Νάρτα». Ήταν <<Αρκετά>> με τη διαφθορά, την υποχρεωτική μετανάστευση, τα ψέματα περί ανάπτυξης. Αρκετά με μια χώρα που αντιμετωπίζεται σαν ιδιωτικό ακίνητο.

Σημαντικό είναι και το πώς οργανώνεται αυτό το κίνημα. Περιγράφετε μια κινητοποίηση χωρίς κεντρική ηγεσία με οριζόντια και συμμετοχική μορφή, με καθημερινές συνελεύσεις στους δρόμους και με συμμετοχή ανθρώπων από διαφορετικές κοινωνικές και πολιτικές αφετηρίες. Πολιτικές συλλογικότητες, περιβαλλοντικές ομάδες, φεμινιστικές συλλογικότητες, ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητες, μετανάστες/ριες αλλά και ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια που δεν χωρούν εύκολα σε κομματικές ταυτότητες. Αυτό δεν σημαίνει ότι το κίνημα είναι ενιαίο, καθαρό ή χωρίς αντιφάσεις. Κανένα μαζικό κοινωνικό ξέσπασμα δεν είναι. Σημαίνει όμως ότι μέσα του υπάρχει μια πραγματική κοινωνική δυνατότητα. Άνθρωποι που μέχρι χθες ήταν μόνοι, φοβισμένοι ή σιωπηλοί βρέθηκαν στον δρόμο και μίλησαν μεταξύ τους, οργάνωσαν παρεμβάσεις, πίεσαν διεθνώς, αμφισβήτησαν το αφήγημα των κυρίαρχων μέσων. Το κίνημα δημιούργησε τη δική του αντιπληροφόρηση με πλατφόρμες τεκμηρίωσης, κοινωνικά δίκτυα, ανεξάρτητα μέσα και διεθνή καμπάνια.

Η κυβέρνηση Ράμα προσπάθησε να παρουσιάσει τις κινητοποιήσεις ως «υβριδικό πόλεμο», ως εξωτερική υποκίνηση, ως αντι-επενδυτική πολιτική. Όμως οι διαδηλωτές στην Αλβανία δείχνουν ότι το ερώτημα δεν είναι ανάπτυξη ή στασιμότητα. Είναι

ανάπτυξη για ποιον, με ποια μέσα, πάνω σε ποια καταστροφή και με ποια κοινωνική συναίνεση;

Ο αγώνας δεν έμεινε μόνο στη Νάρτα. Μετά τη Ζβέρνετς φράχτες έπεσαν και σε άλλες περιοχές. Στο Rrjoll, στη Dardhë/Librazhd και στην Kakomë. Στην Kakomë κάτοικοι και αλληλέγγυοι γκρέμισαν τμήμα περίφραξης που περιόριζε την πρόσβαση στην ακτή για πάνω από δύο δεκαετίες. Αυτό που ξεκίνησε ως περιβαλλοντική αντίσταση στη Ζβέρνετς μετασχηματίστηκε σε ευρύτερο κύμα ενάντια στις περιφράξεις και στους περιορισμούς πρόσβασης σε δημόσιους χώρους.

Εδώ βρίσκεται ένας από τους πιο βαθιούς πυρήνες της υπόθεσης. Ο φράχτης δεν είναι απλώς σύρμα. Είναι σχέση εξουσίας. Ορίζει ποιος μπαίνει και ποιος αποκλείεται. Ποιος έχει δικαίωμα στη γη και ποιος θεωρείται ξένος. Ποιος έχει πρόσβαση στο νερό και ποιος πρέπει να πληρώσει για αυτό. Γι’ αυτό η πτώση ενός φράχτη γίνεται πολιτικό γεγονός. Γιατί δηλώνει ότι οι κοινότητες δεν αποδέχονται παθητικά την αφαίρεση των κοινών.

Για το ελληνικό κίνημα ο αγώνας αυτός είναι άμεσα αναγνωρίσιμος. Ζούμε και εδώ τη μετατροπή κάθε ελεύθερου χώρου σε επενδυτική ευκαιρία, κάθε πλατείας σε πεδίο ελέγχου, κάθε παραλίας σε προϊόν. Η καταστολή, η εκκένωση χώρων, η εμπορευματοποίηση της φύσης και η επίθεση στις κοινότητες είναι ο κοινός τρόπος με τον οποίο η εξουσία και τα επιχειρηματικά συμφέροντα οργανώνουν την κυριαρχία τους στην εποχή της «ανάπτυξης».

Στην Αθήνα στις 6 Ιουνίου 2026 Αλβανοί/ές μετανάστες/ριες και αλληλέγγυοι/ες συγκεντρώθηκαν στο Σύνταγμα. Τα συνθήματα που καταγράφηκαν ήταν καθαρά: «Ούτε γη, ούτε νερό», «Η φύση δεν ανήκει πουθενά», «όχι στο ξεπούλημα της γης». Η συγκέντρωση έγινε μετά από κάλεσμα της Πρωτοβουλίας Αλβανών Μεταναστών, με συμμετοχή μεταναστευτικών οργανώσεων, συλλογικοτήτων και ανθρώπων αλληλεγγύης από την Ελλάδα. Οι Αλβανοί και οι Αλβανίδες που ζουν στην Ελλάδα δεν στέκονται απέξω από την ιστορία, είναι κομμάτι της. Είναι άνθρωποι που κουβαλούν την

εμπειρία της μετανάστευσης, της εκμετάλλευσης, του ρατσισμού, της εργασιακής αορατότητας αλλά και της επιμονής να μη χαθεί ο δεσμός με τον τόπο τους.

Ο Ε.Κ.Χ. Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης στέκεται αλληλέγγυος σε αυτόν τον αγώνα γιατί αναγνωρίζουμε σε αυτόν κάτι δικό μας: την υπεράσπιση των κοινών απέναντι στην ιδιοκτησία, την αυτοοργάνωση απέναντι στην ανάθεση, την κοινωνική αντίσταση απέναντι στην κρατική βία, τη διεθνιστική αλληλεγγύη απέναντι στα σύνορα και τους εθνικούς διαχωρισμούς. Δεν μας ενδιαφέρει μια οικολογία αποκομμένη από την κοινωνία, δεν μιλάμε για τη φύση σαν να είναι μουσείο. Μιλάμε για μια οικολογία αντικαπιταλιστική, αντικρατική και κοινωνική. Μια οικολογία που δεν ζητά από το κράτος να γίνει καλύτερος διαχειριστής αλλά από τις κοινωνίες να πάρουν πίσω τη δύναμη να αποφασίζουν για τους τόπους τους.

Η Νάρτα δεν είναι μακριά, τα Τίρανα δεν είναι μακριά. Ότι συμβαίνει εκεί συνομιλεί με ότι συμβαίνει εδώ. Με κάθε γειτονιά που της παίρνουν τον δημόσιο χώρο. Με κάθε βουνό που το βλέπουν ως ενεργειακό οικόπεδο. Με κάθε ακτή που κλείνει πίσω από ξαπλώστρες, μπάρες και μπίζνες. Με κάθε ελεύθερο κοινωνικό χώρο που δέχεται πίεση επειδή ακριβώς αποδεικνύει ότι οι άνθρωποι μπορούν να οργανώνονται χωρίς αφεντικά, χωρίς κράτος, χωρίς χορηγούς και χωρίς μεσάζοντες.

Η «Επανάσταση των Φλαμίνγκο» μάς θυμίζει ότι τα κινήματα γεννιούνται συχνά από κάτι που η εξουσία θεωρεί μικρό: έναν φράχτη, ένα βίντεο βίας, ένα σύνθημα. Αλλά όταν πίσω από αυτό υπάρχει συσσωρευμένη κοινωνική οργή τότε το μικρό γίνεται ρήγμα. Και μέσα από το ρήγμα φαίνεται η δυνατότητα μιας άλλης ζωής.

Δεν έχουμε αυταπάτες. Τα κινήματα δεν νικούν επειδή έχουν δίκιο. Νικούν όταν οργανώνονται, όταν επιμένουν, όταν συνδέουν τα επιμέρους με το συνολικό, όταν αρνούνται την ανάθεση, όταν παράγουν δικά τους νοήματα. Αυτό είναι και το μάθημα από τη δική μας εμπειρία στον Βοτανικό: Η μόνη χαμένη μάχη είναι αυτή

που δεν δόθηκε ποτέ.

Στεκόμαστε με όσους και όσες φωνάζουν:

Η Νάρτα δεν είναι οικόπεδο. Αγώνες για γη και ελευθερία. Κανένας φράχτης ανάμεσα στις κοινωνίες και στους τόπους τους. Από τη Βιόσα-Νάρτα μέχρι την Αθήνα-Πετρούπολη, οι αγώνες για τα κοινά είναι αγώνες για ελευθερία.

Ε.Κ.Χ. Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης

Download (PDF, 5.01MB)

Έτσι απλά θα πούμε πάλι, άλλος ένας νεκρός εργάτης εν ώρα εργασίας – Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Στηρίζουμε την πανοικοδομική απεργία.
Τετάρτη | 24/6 | 10:00 | Εργατικό Κέντρο

Όσο κι αν μας αρέσει να λέμε ότι δεν πρέπει να συνηθίσουμε τον θάνατο κι ότι δεν θα αφήσουμε αναπάντητη άλλη μια εργατική δολοφονία, ο σκληρός ρεαλισμός έρχεται με πάταγο να μας διαψεύσει και να μας επαναφέρει στην πραγματικότητα. Μόνο το 2025 είχαμε 201 νεκρούς στα κάτεργα της εργοδοσίας στην Ελλάδα, μόνο για το χρονικό διάστημα από το 2025 έως σήμερα έχουν σκοτωθεί συνολικά 45 οικοδόμοι κατά την διάρκεια της εργασίας τους. Ο τελευταίος; Αλβανός εργάτης, πατέρας 2 παιδιών καταπλακώθηκε από μπάζα σε έργα όμβριων υδάτων στη Βουνοπλαγιά Ιωαννίνων, γιατί ο εργολάβος που είχε αναλάβει το

έργο για λογαριασμό του Δήμου Ζίτσας δεν είχε φροντίσει, ως όφειλε, να τοποθετήσει το απαραίτητο προστατευτικό τελάρο.

Γιατί; Επειδή η δουλειά πρέπει να γίνει γρήγορα και όσο το δυνατόν πιο οικονομικά, για να κονομήσει δηλαδή ο εργολάβος όσα περισσότερα μπορεί.

Γιατί; Επειδή οι ελεγκτικοί μηχανισμοί, όπως η Επιθεώρηση Εργασίας, είναι πλήρως υποβαθμισμένοι και υπάρχουν συνολικά 6 επιθεωρητές για όλη την Ήπειρο και την Κέρκυρα. Η Επιθεώρηση Εργασίας, βέβαια, γνωρίζουμε πολύ καλά πως για να φτάσει σε σημείο να προβεί στον οποιονδήποτε έλεγχο, θα πρέπει να αποκλεισθούν πρώτα ορισμένες κατηγορίες εργοδοτών : όλες οι μεγάλες βιομηχανίες της περιοχής που δρουν ανεξέλεγκτα και σε κοινή θέα όσον αφορά τις συνθήκες εργασίας που επικρατούν στα εργοστάσια της περιοχής και όλοι οι «μικρότεροι» εργοδότες που τυχαίνει να έχουν στο Σ.ΕΠ.Ε κάποιον φίλο ή γνωστό.

Γιατί; Επειδή ο νεοφιλελευθερισμός επελαύνει και η ζωή κοστολογείται ακόμα φθηνότερα απ’ ό,τι πριν μερικές δεκαετίες. Το βάρος πέφτει στο άτομο που πρέπει να μάθει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της εποχής, να είναι ευέλικτο, γρήγορο, να σκύβει το κεφάλι και να αντέχει τα εξαντλητικά ωράρια και τη γενικότερη επισφάλεια της εργασίας.

Στον διακηρυγμένο πόλεμο ενάντια στους εργαζόμενους από την εργοδοσία, που κρύβεται πίσω από τις κυβερνητικές διευκολύνσεις, την ασυδοσία όλων των ελεγκτικών μηχανισμών και την σιωπή της πλειοψηφίας της κοινωνίας, που στέκεται αμήχανη μπροστά σε αυτήν την πραγματικότητα, η απάντηση πρέπει να είναι πολύπλευρη. Περιλαμβάνει την μαζική κοινωνική ανυπακοή και άρνηση των εργαζομένων να υποταχθούν μπροστά στα φαινόμενα εργοδοτικής ασυδοσίας, την ενίσχυση των σωματείων και των οργανώσεων που δυσκολεύουν την ζωή των αφεντικών, την κοινωνική κατακραυγή που θα πρέπει να συνοδεύει πάντοτε όποιον εργοδότη δεν πράττει τα απαραίτητα και προτιμάει να κοιτάει μοναχά τα δικά του συμφέροντα.

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

(Ανοιχτή Συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 8μμ στον ΕΚΧ Αλιμούρα – Αραβαντινού 6 εντός στοάς)

Ο Αλέξανδρος Γιωτόπουλος σε «Κατάσταση Εξαίρεσης» – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Μόνος, με ένα σακ βουαγιάζ στο χέρι και ένα ταξί να περιμένει, έγινε το ευθυτενές βέλος της αξιοπρέπειας που καρφώθηκε στην καρδιά του ελληνικού κράτους. Το κράτος μπορεί να κατασκευάζει Άουσβιτς, στρατόπεδα συγκέντρωσης, φυλακές, μπορεί να κάνει γενοκτονίες και άλλα παρόμοια. Το «άτομο» όμως δεν το κέρδισε και δεν το διέσπασε ποτέ και πουθενά και ούτε πρόκειται να καθυποτάξει αυτό το ανήμερο θεριό.

Λένε πολλοί ότι πρόκειται για κρατική εκδίκηση. Εύκολη εξήγηση. Αυτό είναι για άλλου είδους κρατικές οντότητες. Για φθόνο πρόκειται, γιατί αυτός είναι που αντιστοιχεί σε ένα μικροαστικό κράτος. Αυτός ο φθόνος είναι που λειτουργεί στον απόκοσμο του λαϊκισμού της δουλοπρέπειας. Η εκδίκηση απαιτεί ενέργεια έξω από τον δημοσιοϋπαλληλικό δικαστικό κώδικα. Ο φθόνος είναι αυτός που ετεροκαθορίζεται και αποσκοπεί στην λεηλασία του «άλλου», προκειμένου να τον κάνει ίδιο με τα μούτρα του.

Να πούμε εδώ ένα μπράβο στον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, Κ.

Τζαβέλλα, και στο ποινικό τμήμα του Αρείου Πάγου που αποφάσισαν με εθνικοσοσιαλιστικό τρόπο, ανεξάρτητα από τον νόμο και το σύνταγμα, με κριτήριο την ιδεολογία του εσωτερικού εχθρού. Αλλά και ένα ακόμη μπράβο στους δικαστές για την επίσης εθνικοσοσιαλιστική εφαρμογή της «Εξαίρεσης».

Το κράτος στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι μόνο του, αλλά έχει τη συναίνεση των λιγοστών σε βάρος, των μισάνθρωπων, των μονίμως υποταγμένων στο υπάρχον. Έχουν τους λόγους τους όσοι ζουν διαμέσου των άλλων.

Στη φυλακή σαν κρατούμενος ο Γιωτόπουλος ολοκλήρωσε το μεταπτυχιακό του στα Μαθηματικά ενώ ανακηρύχθηκε διδάκτωρ από το Πανεπιστήμιο του Παρισιού και αυτό όχι για να σωφρονιστεί, αλλά για να αναδυθεί για να ζήσει. Και το πέτυχε πολλαπλασιάζοντας την αποτυχία του κράτους απέναντί του. Χορτασμένος άνθρωπος απέναντι σε ελλειμματικές κρατικές δομές και προσωπικότητες που τις διαχειρίζονται. Είναι 82 χρονών. Ε, και; Ο άνθρωπος δεν είναι βιολογικό ον, αλλά κοινωνικοιστορικό και ο Γιωτόπουλος η επιτομή αυτού του συμπεράσματος.

Ο Αλέξανδρος Γιωτόπουλος κέρδισε οριστικά. Ανέλαβε την ευθύνη για όλα και για όλους μας. Ας το παραδεχτούμε. Η στρατηγική της σιωπής αποδείχθηκε στην περίπτωσή του εκκωφαντική και τάραξε τα θεσπισμένα. Ξανά, λοιπόν, στη φυλακή ο Γιωτόπουλος ολόκληρος και πιο δυνατός.

Αυτή τη φορά το κράτος κατέρρευσε μπροστά του και μπροστά στα μάτια όλων μας. Το «αίσχος» έγινε πιο επαίσχυντο.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Ανταπόκριση από το 12ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ που πραγματοποιήθηκε στις 5-6-7 στα Γιάννενα(Photos)

Ευχαριστούμε μέσα από την καρδιά μας όσα άτομα πλαισίωσαν και στήριξαν το φετινό Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ που πραγματοποιήθηκε στις 5, 6 και 7 Ιουνίου στα Γιάννενα. Η συμμετοχή ήταν πολύ ενθαρρυντική, τόσο στις πολιτικές εκδηλώσεις όσο και στα live. Για μας παραμένει πάντοτε προτεραιότητα να αναδεικνύονται μέσα από το Αντιεξουσιαστικό φεστιβάλ νέες ιδέες και κοινωνικές προοπτικές σε Αντιεξουσιαστική τροχιά, καθώς και πολιτιστικές εκφράσεις πέρα από το κυρίαρχο εμπορευματικό και ομογενοποιητικό πλαίσιο.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ στους ομιλητές μας για τις καίριες και σημαντικές τοποθετήσεις τους, στους Luckies, τον Pink Maggit, τους Dramachine και Τα Μπενγκα της Ηπειρου και φίλοι, για την τιμή που μας έκαναν να παίξουν στο φεστιβάλ μας, στον ηχολήπτη για την υπομονή του και το αποτέλεσμα που έβγαλε στο live στο θεατράκι και στα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα του **Rebel** και του **Studio from the down**, που μας στήριξαν στον υπερθετικό βαθμό για να βγει το τριήμερο.
Έστω και με μία εβδομάδα καθυστέρηση, ακολουθεί φωτογραφικό υλικό.

Όπως λέει και το μοναδικό καινούριο πανό που φτιάξαμε για το φετινό φεστ :

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Συγκέντρωση την Τετάρτη 10/6 στις 18.30 στο δημαρχείο Ιωαννίνων για να απαιτήσουμε από το δημοτικό συμβούλιο να γίνει το Βελισσάριο χώρος πρασίνου και αναψυχής για όλη την κοινωνία!-Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Όλοι-ες στην συγκέντρωση την Τετάρτη 10/6 στις 18.30 στο δημαρχείο Ιωαννίνων για να απαιτήσουμε από το δημοτικό συμβούλιο να γίνει το Βελισσάριο χώρος πρασίνου και αναψυχής για όλη την κοινωνία!

Βελισσάριο: πάρκο δημόσιο και ζωντανό και όχι φιλέτο στα βαμπίρ του real estate
Σε αντίθεση με τα αστικά κέντρα της Ευρώπης, όπου οι χώροι πρασίνου κατά κύριο λόγο βρίσκονται σε πληθώρα, στις μεγάλες πόλεις της Ελλάδας το πράσινο είναι ελάχιστο και ανεπαρκές για τις ανάγκες του πληθυσμού. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το γεγονός ότι τα Γιάννενα έχουν 3,3 τετραγωνικά μέτρα πρασίνου ανά κάτοικο, ενώ η Λισαβόνα –που, πλην των ελληνικών πόλεων, είναι η πόλη με το λιγότερο πράσινο στην Ευρώπη (και εδώ έχουμε «πρωτιά»)– έχει 11 τετραγωνικά μέτρα ανά κάτοικο (η Αθήνα: 0,96!). Σημαντικό να τονιστεί ότι και τα υπάρχοντα -ελάχιστα- πάρκα είναι, κατά κύριο λόγο, απαξιωμένα από το κράτος και χωρίς προσβασιμότητα για όλες τις κοινωνικές ομάδες, θυμίζοντας πιο εύκολα ζούγκλες ή χωματερές παρά πάρκα.

Η εικόνα αυτή αναπόδραστα έχει οδηγήσει και στην απαξίωση των χώρων πρασίνου από τη μερίδα του λέοντος του πληθυσμού, με δύο

τραγικά κατά εμάς αποτελέσματα. **1)** Αποξένωση των ανθρώπων από το πράσινο και τη φύση, με συνέπειες και στην ψυχική υγεία του πληθυσμού (και εδώ την «πρωτιά» έχουμε στην κατάθλιψη). **2)** Καθιστά μοναδική επιλογή την έξοδο σε μαγαζιά εστίασης, που προϋποθέτει κατανάλωση, διαιωνίζοντας έτσι την κουλτούρα της κατανάλωσης και το νεοφιλελεύθερο κλίμα της εποχής, αφού το χρήμα αποτελεί προϋπόθεση για καλοπέραση και κοινωνικοποίηση.

Εμείς, απέναντι σε αυτή τη σαπίλα του τσιμέντου και της ιδιώτευσης που μας πλασάρονται ως καινοτομία και εκσυγχρονισμός, απαντάμε ότι θέλουμε πόλεις με μεγάλους, πράσινους, ελεύθερους χώρους, προσβάσιμους σε όλες και σε όλους. Χώρους που θα σέβονται την ιδιαιτερότητα κάθε κοινωνικής ομάδας και θα τη συμπεριλαμβάνουν (παιδικές χαρές και γήπεδα για νέους, παγκάκια για ξεκούραση ανθρώπων μεγαλύτερης ηλικίας, πιο σκοτεινά μέρη για εφήβους που επιζητούν απομόνωση κ.ο.κ.). Χώρους που θα αποτελούν πεδία εκγύμνασης, τέχνης, συζητήσεων και εκδηλώσεων, που θα σφύζουν δηλαδή από ζωή.

Δεν παραμυθιαζόμαστε από τα σενάρια που δίνουν και παίρνουν από την πλευρά της εξουσίας όσον αφορά το πάρκο Βελισσαρίου (πρώην στρατόπεδο) περί εργατικών κατοικιών κλπ ώστε, με πρόσχημα τη διάθεση για πρόνοια, να λεηλατήσουν και αυτό το πάρκο που μπορεί να αποτελέσει «οξυγόνο» για αυτήν την πόλη. Δεν είμαστε άμαθοι σε τέτοιους αγώνες για την υπεράσπιση του δημόσιου χώρου και του πρασίνου απέναντι στα «βαμπίρ» του real estate και των ξενοδοχείων, καθώς και στο παρελθόν δώσαμε παρόμοιες μάχες.
Το Βελισσάριο πρέπει να γίνει πάρκο και όχι άλλη μία περιοχή για μπίζνα από τους κοτζαμπάσηδες αυτού του τόπου. Για όλους αυτούς τους λόγους στηρίζουμε το κάλεσμα για τις 21/3 στην πλατεία των Σεισμοπλήκτων στις 6μμ, που καλείται από το συντονιστικό για την υπεράσπιση του πάρκου του Βελισσαρίου.

Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση
(Ανοιχτή Συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 8μμ στον ΕΚΧ Αλιμούρα)

Μαθητοδηκεία, Φοιτητοδικεία , Πειθαρχικά ;;; – Αντιεξουσιαστική Κίνηση στα Χανιά

Μέσα στον Μάη, (διόλου τυχαία) λίγο πριν την περίοδο των εξεταστικών, επανεμφανίστηκε στα Χανιά το φαινόμενο των μαθητοδικείων: στο Μουσικό Σχολείο Χανίων και στο Γυμνάσιο Αλικιανού. Πρόκειται για μεθόδευση μιας μειοψηφίας αυταρχικών, ανεπαρκών για τον ρόλο του εκπαιδευτικού και ανεπιθύμητων (σύμφωνα με τις κλαδικές ανακοινώσεις των συλλόγων γονέων και καθηγητών) διευθυντών σχολείων, οι οποίοι σε συνεργασία με προθύμους της Ασφάλειας επιθυμούν να ποινικοποιήσουν την μαθητική διαμαρτυρία. Διευθυντές δηλαδή, που κατέδωσαν ονομαστικά μέλη των 15μελών, επειδή οι μαθητικές τους κοινότητες πήραν αποφάσεις για καταλήψεις στην ημέρα της πάνδημης διαμαρτυρίας των Τεμπών ή στην επέτειο της αστυνομικής δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου.

Οι συγκεκριμένες κινήσεις παρανομοποίησης κατεκτημένων πολιτικών δικαιωμάτων των μαθητικών κοινοτήτων δεν είναι βέβαια πρωτοτυπία των εν λόγω υποκειμένων. Αποτελούν κεντρική πολιτική τακτική που επιχειρεί να σταματήσει την συλλογική πολιτική συμμετοχή των νέων. Ο διευθυντής σε ρόλο χαφιέ θα χρίζει τον αστυνομικό ως παιδονόμο του και θα σέρνει έφηβα παιδιά ως την εισαγγελία. Και έχει σημασία τι ακριβώς είναι αυτό που κινητοποιεί τα μαθητοδικεία στα Χανιά. Και αυτό είναι ότι οι συνελεύσεις και τα εκλεγμένα συλλογικά όργανα των μαθητικών κοινοτήτων αποφάσισαν μια μαζική συμμετοχή σε διαμαρτυρίες ενάντια σε γεγονότα που έχουν προκαλέσει γενικευμένη οργή και δυσαρέσκεια.

Χαρακτηριστικό των δύο διαφορετικών κόσμων είναι και το εξής: Από τη μία, η στάση των διωκόμενων μαθητών και μαθητριών που αρνήθηκαν να ονομάσουν τον γονέα που έκανε την καταγγελία, έτσι ώστε να προστατέψουν το παιδί του από τυχόν στοχοποίηση. Και από την άλλη, η στάση των διευθυντών, των αστυνομικών, των ανθρωποφυλάκων που έχουν αλλεργία στη δημοκρατική πολιτική συμμετοχή και την συλλογικότητα των εφήβων.

Ενδεικτική είναι η στάση της διεύθυνσης της Δευτεροβάθμιας που πάγωσε το θέμα και κράτησε στη θέση του τον διευθυντή του μουσικού σχολείου, κάνοντας επίκληση στην ηρεμία, την τάξη και την ασφάλεια, μπροστά σε μια μεγάλη διαμαρτυρία μαθητών, γονέων και εργαζομένων στην εκπαίδευση. Φυσικά οι ίδιες αρχές που διατηρούν στην θέση τους πρόθυμους καταδότες πολιτικοποιημένων εφήβων, δεν έχουν κανένα πρόβλημα να σέρνουν ή να μην υπερασπίζονται στα δικαστήρια εκπαιδευτικούς που δεν δέχονται τις αυταρχικές πολιτικές στα σχολεία ή που εξασκούν το δικαίωμα να απεργούν (όπως στην πρόσφατη περίπτωση του Λουκά Σαλταφερίδη στα Χανιά.)

Βέβαια, μετά την γενική κατακραυγή, το σύνολο των συλλόγων και των σωματείων (όπως και οι θεσμοί, από τον τοπικό τύπο μέχρι και το δημοτικό συμβούλιο) κατήγγειλαν τις διώξεις, ενώ η εισαγγελία δεσμεύτηκε ότι δεν θα συνεχίσει ποινικά τις διώξεις. Τέλος καλό λοιπόν; Δυστυχώς όχι. Αν κρίνουμε από τα επερχόμενα φοιτητοδικεία στο Πολυτεχνείο Κρήτης (που συντονίζονται από ανάλογους πολιτικούς κύκλους) και από την στάση των τοπικών αρχών, η ποινικοποίηση της πολιτικής συμμετοχής (που θα διώκεται ως δήθεν ποινικό αδίκημα) συνεχίζεται στα Χανιά.

Με ανάλογες ακραία αυταρχικές μεθοδεύσεις διώκονται φοιτητές, επειδή με απόφαση των συλλόγων τους ενημέρωσαν εν ώρα μαθήματος για την γενική συνέλευση της σχολής τους, με θέμα τα δύο χρόνια από το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη. Για αυτόν το λόγο, την Τρίτη 9 Ιουνίου, διώκονται πειθαρχικά! Και ας μη μας κάνει εντύπωση: Τα πρόσωπα, οι πελατείες, οι παρατάξεις και οι ομάδες συμφερόντων στην εκπαίδευση που βρίσκονται πίσω από τα

μαθητοδικεία, είναι και πίσω από τα φοιτητοδικεία. Και σε αντίθεση με ό,τι επικαλούνται οι χαφιέδες και οι διώκτες των μαθητών και των φοιτητών στα Χανιά, ο βασικός τους εχθρός δεν είναι απλά οι καταλήψεις και η διαμαρτυρία. Αυτό που φοβούνται είναι η ίδια η ουσιαστική δυνατότητα η μόρφωση να στραφεί στις κοινωνικές και τις εργατικές ανάγκες, στην συλλογική δράση, την κριτική σκέψη και θεωρία, την συλλογική οργάνωση που θα επαναφέρει το ζήτημα μιας δίκαιης κοινωνικής οργάνωσης.

ΟΥΤΕ ΣΤΑ ΧΑΝΙΑ, ΟΥΤΕ ΠΟΥΘΕΝΑ !!!
Σε πείσμα όμως εκείνων που ευαγγελίζονται αυτόν το θαυμαστό νέο κόσμο, έναν παράδεισο της αυταρχικής εγωιστικής κι αντικοινωνικής προσωπικότητας, οι συνεχιζόμενες επιχειρήσεις διώξεων μαθητών, φοιτητών και εκπαιδευτικών συναντούν μεγάλη αντίσταση στα Χανιά -όπως και αλλού- και θα ηττηθούν. Στα σχολεία, στα πανεπιστήμια, στις αυλές και στις γειτονιές, όπως και στους χώρους εργασίας και στα δικαστήρια, ο αυταρχισμός δεν παίζει μπάλα μόνος του όταν επιχειρεί να μετατρέψει την ανθρώπινη ανάγκη της πολιτικής συμμετοχής σε ποινικό ή πειθαρχικό αδίκημα.

– Καλούμε σε επαγρύπνηση έτσι ώστε στον μέλλον ακόμα και η σκέψη για ποινική μεταχείριση της μαθητικής διαμαρτυρίας να αποσοβείται εν τη γεννέση της!
– Στηρίζουμε τους φοιτητές/τριες του Πολυτεχνείου που περνάν πειθαρχικό την Τρίτη 9/6 στις 10:30 . Απαιτούμε την πλήρη απαλλαγή και δικαίωσή τους.
– Στεκόμαστε αλληλέγγυοι/ες στον καθηγητή Λουκά Σαλταφερίδη που διώκεται για την συνδικαλιστική του δράση.

ΩΣ ΕΔΩ ΜΕ ΤΟΝ ΑΥΤΑΡΧΙΣΜΟ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ
ΟΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΕΣ
ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Ιούνης 2026
Αντιεξουσιαστική Κίνηση στα Χανιά